

kok igazgatói szobáiban ülnek ; ha valakinek Csonka-Magyarországon, úgy pont ezeknek kell Erdély Helikonja. Mit is olvasna a szegény textilbrans a mai ásitó üzlettelenség közepette egyebet? Erdős René Pándy György ifjúságát, e nagyreményű szexuálpatalógiát hirtelen abbahagyatta az *Ujság* közönsége, Pándy György férfinevű nő léteére erőszakosan kimult, nem tűrték életét az előfizetők. *Hatvány* Lili újabban színes riportokat ír, apró kis «Noé bárkái», melyekben összehord minden unalmas tücsköt-bogarat. Gott, mit olvasson az ember? *Forró* Pál egészen hideg már, *Ujhelyi* Nándor Berlinben pornodemokrata, egykori pornográfuságának jele sincsen a láthatáron... Az ember elolvassa derék és tapintatos közgazdasági lapjainkból *A három G regényét*, melynek *Klein* Gyula lipótvárosi alkirály a hőse a *Gumi, Ganz és a Georgia* körül... De valami mélyebb, ah, valami finomabb kellene még ; milyen herceg ez az irodalmi gróf, hogy pont a kellő pillanatban szervirozza ezt a Helikont. Reicend lesz az az *Áprily*, az irisorai szarvas mintha itt bögne direkt a Hitelbank alatt és *Remenyiket* is gondolja az ember magának a végvárakról. Ez írta azt a bizonyos tárnát, hogyis állt ma a Salgó, na ami azzal a tőzsdével van, ha legalább flau volna ! Lámpázunk egy kis elszakadtföldi irodalmat, legalább oda dörgölünk vele a halott ébredőknek, hogy megint csak mi védjük a fajt, a Helikont. Az artisztikus fejű gróftól igazán kedves, mikor idejön díszgojnak s annyit cseveg ezekről a Helikon-unalmakról, hogy az ember végre egyszer, igazán jól megnézheti magának, így néz ki egy gróf, aki darabot is ír.

Nem lehetetlen, hogy az Erdélyi Helikon budapesti nagykövetének továbbbi diplomáciai lépése a *Múlt és Jövő*, esetleg az *Egyenlőség* megnyerése felé fog irányulni. A magas irodalompolitikában csak pillanatnyi valőrök vannak s «mond már», mi lesz, ha az Erdélyi Helikon az Egyenlőség keblére borul? ! Hogy az erdélyi irodalomnak a jobboldali lapok és a jobboldali közönség törté az utat? Mondd már, miért legyen törődve egy úttörővel? *Csörsz.*

Ki érti?

„Annak fölismerésével, hogy a trianoni békeszerződés nemcsak az ország végpusztulása előtt szükségképen beáll és az európai békét a magyar vérmérséklet erejével fokozottabb mérvben közvetlenül fenyegető elkeseredés szülte elszántság következményeinek megelőzése és elhárítása céljából veendő mielőbbi revízió alá, hanem annak megváltoztatása a béke biztosítását szolgálni akaró világhatalmi egyensúly kellő megteremtése végett is épen a nagyhatalmak érdekében fekvő és a békétörekvések sikerének veszélyeztetése nélkül többé el nem odázható általános elsőrendű külpolitikai szükségességgé lépett elő.”

Hát ki érti ezt? Egy-kétszeri olvasásra talán senki. Hiszen ha az ember eleve tisztában van a kérdéssel és nem sajnálja az időt arra, hogy elmélyedjen egy kicsit a fent idézett mondat-tömeg útvesztőjében, hát még csak-csak... Idővel és szorgalommal le lehet fordítani magyarra. De kérdehetjük — gondolom joggal — mért nem csinálódik az efféle egyenesen magyarul?

Olcsó nagyon olcsó kis mulatság volna eltréfálgatni kedélyesen „a hivatalos nyelvezet”-szülte csudabogarak felett általában, de épen ez az idézett szörnyszülött nem alkalmas a tréfálkozásra. Ezzel a mondattal kezdődik Budapest székesfőváros revíziós felirata az országgyűléshez. És ilyenformán is folytatódik. Vajjon miért? Újat nem lehet szabadulni ettől a hivatalos stílustól? Nem, nem lehet? Még ilyen nem mindennapi alkalmakkor sem, mint ez a közgyűlés volt, amely a felirat küldését elhatározta? Az eszme igaz, egyenes magyarsága nem érdemelne-e igazabb, egyenesebb, szóval *magyarabb* mondatokat?

Az illetőnek, aki mindezt megfogalmazta, tudnia kell magyarul, hiszen ha nem lenne tisztában a magyar nyelv minden csinjabinjával, talán nem is tudta volna a fenti mondatot ilyen furfangosan, ilyen ravasz hozzáértéssel úgy összevisszabogozni, hogy abból aztán semmiféle épfülv, épnyelvű magyar ember egy szót se értsen.

Tessék meggondolni, hogy a székesfővárosnak erről a ténykedéséről mindkét testület — a székesfőváros és az országgyűlés — jegyzőkönyvi életében most már ez marad meg erről a dátumról. Ez a mondat és társai. Ez pedig valljuk be nem egyéb, mint az,

amit a jassznyelv egyszerűen halandzsának nevez.

Tessék elképzelni, hogy példának okáért, Rothermere lord angolra fordíttatja ezt a mondatot, hogy hadd lám, mit is akar a magyar főváros...
(K.)